

Odnesel mi je zimski dih . . .

Na južna tla, cvetoča tla
 Želja in mislij barčico
 Odnesel dih je zimski ta,
 Da dušico spet vzrádosti,
 To nežno samotarčico,
 Mi jug živahni, zéleni . . .

Iznad gajev teh osámljenih
 Željâ in mislij barčico
 Odnesel mi je zimski dih,
 Da dušico vtolaži jug,
 To tožno samotarčico,
 Ter vzljubi jo kot veren drug.

Lepo, prijetno tam je, vem . . .
 Ej, zimice tam ni sedaj,
 Ponosna palma v svoj objem
 Zamorcev vabi sto in sto,
 Izza ograj pa blag smehlja
 Oranža nudi jim ljubkó . . .

A skor, a skor priplavala
 Nazaj mi barčica je spet,
 In duša je vzdihavala:
 „O lep, dà, lep si južni raj!
 Še lepši je domači svet,
 Čeprav v njem zimica je zdaj.“

Savo Zagorski.

Iz zaklada naših pregovorov.

15. Ni vse zlato, kar se sveti.

V šoli so nam pripovedovali o nekem čudaku, ki si je bil vtepel v glavo, da hoče na vsak način najti umetnost, kako bi se iz kamenja delalo čisto zlato. Takrat sem se seveda smejal takemu sanjaču; a sedaj, ko sem izkusil že dokaj sveta, se mu nič več ne smejem, marveč zdi se mi, da bi se mu še prav spoštljivo priklonil, ko bi ga sedaj srečal. Mož namreč še ni bil tako zelo napačen; imel je vsaj to dobro misel, da je hotel narejati pošteno — pravo zlato!

A pozneje so pa nastopili drugi možički, kateri pa niso imeli nič več onega poštenega namena, da bi narejali pravo zlato, marveč iznašli so neko mešanico, ki ima zunanjo podobo pravega zlata, a po vrednosti je daleč, daleč za zlatom. In vendar kolikrat so bili ogoljufani preprosti ljudje, ki niso vedeli še za to novost. Ko so pa izvedeli, so nevoljno rekli: „Ni vse zlato, kar se sveti.“

O Indijancih pa pripovedujejo, da so iz stekla ponarejene bisere višje cenili, kakor prave, ker so se jim lepše svetili. Taki bedaki bi tudi za pravo zlato imeli vse, kar je le podobno zlatu, vse, kar se tako sveti, kakor zlato. Saj bi jih pameten človek še težko prepričal, da „ni vse zlato, kar se sveti.“

Pregovor nas torej svári, naj nikaar vselej ne verjamemo svojim očem, ker je mnogo takih reči, ki se lepše vidijo na zunanje, nego so v istini.

Kolikrat vidiš ljudi, imenitno oblečene, ki se radi prikazujejo v imovitejših družbah; a naš pregovor, ki pozná njih pravo uboštvo, bi rekel: „Saj še za sol nimajo, pa se tako postavljajo in šopirijo, — ni vse zlato, kar se sveti!“

Kolikrat opazuješ ljudi, ki se delajo jako učene, radi govoré v tujih izrazih, v izposojenih besedah, hitro prodajajo, kar so mimogredé zajeli v kaki učeni knjigi itd.; a naš pregovor, ki v takih rečeh rad poseže nekoliko globočje, se nasmehne in pravi: „Tukaj je le nekoliko plev, zrnja nič, so le pene, bistre studenčnice boš iskal zaman, — ni vse zlato, kar se sveti!“